

[S. Rasmussen.]

land. Her havde vi netop i høj Grad ventet og troet, at Ministeren kunde raade Bod paa Forholdene.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Overfor den sidste Bemærkning, at det ærede Medlem kunde ønske, at vi havde Midler i Hænde overfor den tyske Kødtold, skal jeg udtale, at hvis det ærede Medlem rigtig vidste, hvad det var, han kom ind paa, vilde han vide, at den Tale om, at hvis vi havde Midler, kunde vi gøre det og det, er noget naiv. Men den er ikke blot naiv, den er ogsaa skadelig, idet den bilder Folk ind, at vi kunde have Midler, som vi ikke anvender. Jeg henstiller til det ærede Medlem og hans Partifæller, at de holder op med den Tale, som er i Bund og Grund urigtig.

S. Rasmussen: Denne Bemærkning af den højtærede Landbrugsminister kan jeg ikke godkende. Vi maa have Lov til, naar vi mener, at noget er rigtigt, at fremdrage det, selv om Landbrugsministeren maaske ikke finder, at det er rigtigt.

Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal): Hvis det ærede Medlem vilde tage rigtigt Maal af Forholdene, som de ligger, vilde han vide, at den Tale ikke er helt ufarlig.

Josiassen: Jeg har altid haft den Opfattelse, at Loven om Len og Stamhuse tog Sigt paa, at Staten fik noget af sin gamle Ret til Ejendommene tilbage fra de saakaldte Majoratsbesiddere, og for det andet, at den Jord, man indvandt ad den Vej, skulde være af en saadan Beskaffenhed, at den kunde bruges og udnyttes i almindeligt Landbrug. Hvis det ikke er Tilfældet, synes jeg, at Loven er ganske forfejlet. Jeg har maaske misforstaaet den højtærede Justitsminister, men man fik det Indtryk af hans Udtalelser, at det var komplet lige gyldigt, hvordan Jorden var. Ministeren belærte mig om, at Lensnævnet ingen Skyld havde. Men saa forstaaer jeg ikke Loven af 1919. I § 3, 2det Stykke, staar der:

„Hvilken Jord der skal stilles til Raadighed, bestemmes af Lensnævnet, efter at det forud har indhentet Forslag herom fra Besidderen. Det skal ved Valget af den Jord, der skal afstaa, tilstræbes, at denne er velegnet til Udstykning.“

Hvis vedkommende Majoratsbesidder ikke er i Besiddelse af denne Jord, er det ham tilladt i Henhold til samme Lov, at købe

Jord andetsteds. Og Loven siger i samme Paragraf, 5te Stykke, sidste Punktum:

„Besidderen maa i paakommende Tilfælde skaffe andetsteds den til Afstaaelsen nødvendige Jord, som efter Lensvæsnets Skøn skal være lige saa velegnet til Formaalet.“

Det er tydelige og klare Ord om, hvordan Jorden skal være. Det er ikke komplet lige gyldigt, hvordan den er. At jeg har henvendt mig til Justitsministeren, er vel ingen Forbrydelse. Justitsministeren svarede meget elskværdigt. Men jeg kan ikke se rettere end, at det var det rette Forum at gaa til først. At Sagen senere gaar over til Landbrugsministeriet, er en anden Sag.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kred (Hauch) udtalte: Jeg stiller mig ved Siden af det ærede 10de Medlem for 6te Kred (Taleren selv), og jeg indrømmer, at disse 11 Husmænd er daarligt stillede. Men da kan jeg heller ikke forstaa, at Lensnævnet, naar det er gaaet fra Benzon, fordi Jorden er daarlig og ikke egner sig til Husmandsbrug, et andet Sted køber 66 Tdr. af de 120 Tdr. Land, der er om ikke daarligere saa dog lige saa daarlige. Jeg forstaaer ikke den Optræden. Saa fjøede det ærede Medlem til, at det var bedre, om Jordlovsudvalget havde anvendt Lensloven overfor disse Brugere saaledes, at de havde faaet 9 Tdr. Land Ager og 10 Tdr. Land Kær. Den Fordeling af Jord, der nu er foretaget, omfatter en Tønde Hartkorn, og skal man op paa ca. 20 Tdr. Land eller deromkring, nærmer man sig stærkt 2 Tdr. Hartkorn. Det er vistnok ikke, hvad man kalder et mindre Jordbrug. Forholdet var blevet det samme desværre, for hvorom alting er, er det en Kendsgerning, at Kærjord ikke egner sig til Landbrug.

Det ærede Medlem (Hauch) omtalte dernæst Forholdet mellem Lensnævnet og Jordlovsudvalget. Jeg har altid haft den Opfattelse, at disse to Institutioner var til, ikke for at modarbejde hinanden, men netop for i Fællesskab at samarbejde for Samfundets og for Statens Interesser, ikke mindst med Henblik paa Brugerne. Det kan ikke være, synes jeg, for at Lensnævnet i Dag skal godkende Jord, som Jordlovsudvalget i Morgen ser sig nødsaget til at kassere, fordi den ikke egner sig.

Det ærede Medlem hævder endvidere, at Jorden var sat i Takst fra 8 til 15, og det maa vi høje os for. Ja, jeg ved meget godt, at der med Hensyn til Adskillelses- og Afløsningsjorden fandt en ny Bonitering-Sted af de dertil edssvorne Boniteringsmænd og Landmaalere, og jeg tør naturligvis